

[Knud Kristensen.]

tisk karakter. Det er et forbehold, som ikke tidligere er taget. Og hvad er statspolitisk egentlig, når der er tale om det kulturelle arbejde? Vil det sige, at det kulturelle arbejde, hvori der også indgår en forhåbning om engang i fremtiden at vende tilbage til Danmark, skal udelukkes fra støtte; fordi der ligger et statspolitisk håb bagved og måske også en bestræbelse for at forberede dettes gennemførelse?

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard udtalte sig meget stærkt for ønskeligheden af, at vi i det sydslesvigske spørgsmål optrådte med den størst mulige enighed. Ja, det kan være helt rigtigt, men enighed er jo ikke noget, man selv bestemmer. Man kan blive enig om en bestemt optræden, men enighed om, hvad der er det rigtige og det bedste, er ikke altid noget, som man uden videre kan beslutte, at man vil have. Men jeg vil gerne sige, at vor vilje til enighed i optræden udadtil har vi tilkendegivet både under den tidligere regering og også under den nuværende. Men iøvrigt er vi ikke mere enige om, at det grundlag, vi arbejder på, er tilstrækkeligt, end vi altid har været. Hvad er nu det ærede medlems og hans partis bidrag til enigheden — for det er jo godt nok at tale om enighed som et formål, der er værdifuldt i sig selv. Jeg ved ikke af, at de har ydet noget som helst bidrag. Vi tilbød at bøje os for en afgørelse af det danske folk direkte. Det ærede parti ville ikke gå ind for dette, afviste det, idet de sagde, at selvom folkets flertal havde en anden opfattelse, måtte de hævde deres egen og kæmpe for den. Og hvad betyder så talen om at bidrage til enighed? Det, man vil, er jo enighed om det, som man selv mener er rigtigt, og et sådant offer på enighedens alter skal der jo ikke meget til at give. Man taler om selvbestemmelsesretten, man taler om enighed, men nogen som helst indsats for at gøre disse begreber til virkelighed sporer man meget lidt af.

På spørgsmål til regeringen om, hvilken udenrigspolitik man vil føre i den nuværende situation, var svaret jo stort set dette: vi vil arbejde for frihed og fred. Det kan vi sikkert alle være enige i, men meget oplysende om, hvad man egentlig konkret vil, er det jo ikke. Det er noget lignende som, hvis man på et spørgsmål om, hvilken økonomisk politik man vil føre, svarede, at man ville stræbe efter økonomisk fremgang og velstand. Det, det drejer sig om, er, ad hvilke veje, med hvilke midler man i den nuværende situation vil søge frem mod dette mål. Der kan være forskellige

meninger om, hvorvidt en bestemt vej fører til målet, og derfor må man have besked om, ad hvilke veje regeringen vil føre os frem, for at vi kan bedømme og tage stilling til regeringen og dens udenrigspolitik. Jeg mener, at en sådan besked har den danske rigsdag krav på under en eller anden form. Udenrigspolitikken drøftes og debatteres i næsten alle lande for åbent tæppe, i aviser og på offentlige møder. Her i landet skal det være en dyb hemmelighed. Jeg spørger derfor endnu en gang regeringen: Vil den på den ene eller den anden måde give rigsdagen og dens partier besked om, hvilke veje den vil følge for at nå det mål, som den har angivet, og som vi alle er enige i?

Ole Bjørn Kraft: Jeg skal indlede med at gøre nogle bemærkninger i anledning af de økonomiske synspunkter, der fra forskellig side er blevet fremført, også som svar på indlæg fra min side. Således beskæftigede den højtærede finansminister sig ret indgående med de bemærkninger, jeg fremsatte vedrørende pengesanereringen. Jeg må forstå den højtærede finansminister således, at de støtteopkøb, som ministeren har ladet nationalbanken foretage, kun havde til formål at undgå og udjævne forbigående og tilfældige udsving i kurserne. Hvis jeg tør udlægge denne udtalelse således, at regeringen ikke har til hensigt at lade nationalbanken hindre den stigning i renteniveauet, som vil være en følge af en tilbagevenden til sunde forhold i pengevæsenet, kan jeg naturligvis være tilfreds med ministerens bemærkninger om dette spørgsmål. Men vil denne erklæring også gælde fremtiden? Det vil kun glæde mig, hvis regeringen ikke vil klynge sig til det socialdemokratiske valgmanifests program om opretholdelse af en lav rente. Den højtærede minister kan under alle omstændigheder ikke undre sig over, om man er på vagt, når der foregår økonomiske handlinger, der er i overensstemmelse med det socialdemokratiske synspunkt, men i modstrid med, hvad vi mener en sund pengepolitik kræver. Nå, vi får vel ikke afgjort hele spørgsmålet om pengesanereringen ved denne lejlighed, men desværre har finansministerens udtalelser på dette punkt ikke tilvejebragt den ønskede klarhed. De var som så mange af de højtærede ministres udtalelser under debatten denne gang holdt i stor almindelighed. Jeg tror ikke, de har virket beroligende på dem, for hvem spørgsmålet om en fortsættelse af pengesanereringen er en meget alvorlig sag. Men jeg håber endnu, at ministerens handlinger klarere vil vise, at man